

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce M. K., zastoupeného JUDr. Jitkou Třeštíkovou, advokátkou se sídlem ve Strakonících, Velké náměstí 45, proti žalovanému Krajskému úřadu Jihočeského kraje, České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 6. 2004, čj. 10 Ca 51/2004 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá přezkoumání a zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 17. 3. 2004, čj. KUJCK 337/2004 ODSH. Tímto správním rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí odboru dopravy Městského úřadu ve Strakonících ze dne 28. 1. 2004, čj. 6411/3411/B/03/IKr tak, že bylo vysloveno, že se stěžovatel uznává vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) a přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 27. 9. 2003 jel s osobním autem

tov. zn. Peugeot Partner v uzavřené části obce Strakonice, přičemž byl u prostoru letiště, na křižovatce se silnicí III. třídy číslo 1726 kontrolován hlídkou Policie ČR; během silniční kontroly byl vyzván, aby se podrobil orientační dechové zkoušce na zjištění, zda motorové vozidlo neřídí pod vlivem alkoholu, což odmítl. Stěžovateli za toto jednání byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a byl vysloven i zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců od nabytí právní moci tohoto správního rozhodnutí. Dále bylo rozhodnuto o povinnosti stěžovatele uhradit státu náklady řízení ve výši 500 Kč.

Stěžovatel se dovolává důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. s tím, že napadené správní rozhodnutí trpí vadami, pro které měl toto rozhodnutí krajský soud zrušit. Lze též uvažovat o tom, že se jedná o nesrozumitelnost, resp. nedostatek důvodů samotného rozhodnutí soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatel dále (v podrobnostech) poukazuje na to, že pokud jde o druhý důvod kasační stížnosti, větší část odůvodnění napadeného rozsudku se zabývá popisem průběhu řízení před správními orgány obou stupňů, obsahem napadeného rozhodnutí, obsahem žaloby a následně pak popisem příslušných ustanovení správního řádu a přestupkového zákona, kterými se měly správní orgány řídit, aby pak v podstatě jen obecně krajský soud konstatoval, že všem požadavkům stanovených zákonem správní orgány vyhověly. Odůvodnění napadeného rozsudku je pro svou obecnost v části, kde je místo pro úvahy tohoto soudu, v podstatě nepřezkoumatelné.

Stěžovatel touto kasační stížností sleduje poslední možnost nápravy nesprávného a nezákonného postupu správních orgánů, proti němuž nezasáhl na základě jeho žaloby ani krajský soud. Stěžovatel je totiž přesvědčen o tom, že má-li být uznán vinným přestupkem, v jehož důsledku je citelně zasaženo do jeho majetkové sféry a má-li být omezen v možnosti řídit motorové vozidlo, pak by se mu mělo dostat bezchybného správního řízení a bezvadného rozhodnutí správních orgánů, u kterých by neměl pocit, že je v roli osoby, na kterou se od samého počátku nazírá jako na osobu, která nepochybně své povinnosti porušila, přičemž na osoby policistů je pohlíženo zcela neobjektivně jako na osoby postupující nezpochybnitelně řádným způsobem.

Stěžovatel se domnívá, že krajský soud pochybil, pokud napadené rozhodnutí správního orgánu nezrušil. Správní orgán druhého stupně sám o sobě považuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nepřezkoumatelné a za neodpovídající ust. § 47 odst. 3 správního řádu. Takové správní rozhodnutí prvního stupně mělo být zrušeno a tento správní orgán pak měl dostat požadavkům zákona o správním řízení a vydat rozhodnutí nové řádně zdůvodněné. Místo toho však žalovaný v řízení o odvolání rozhodl ve věci sám a vztáhl na sebe roli orgánu prvostupňového, ovšem bez možnosti dalšího přezkumu řádným opravným prostředkem. Ani tak rozhodnutí krajského úřadu neodpovídá požadavkům správního řádu na zákonné a kvalitní rozhodnutí ve vztahu k odůvodnění, když

toto odůvodnění je kompilací odůvodnění „prvostupňového“ rozhodnutí s reakcí na odvolací námitky stěžovatele s tím, že lze konstatovat, že v některých směrech krajský úřad odvolací námitky vůbec nepochopil.

Krajský soud se nevypořádal se žalobou jako takovou. Spokojil se s velmi zjednodušeným závěrem podle něho postačujícím pro zamítnutí žaloby, a to, že v samotném prvopočátku kontroly stěžovatel dechovou zkoušku odmítl. Jde o ryze formalistický přístup, který jen potvrzuje pocit stěžovatele o tom, že je ze strany policejních orgánů a správních orgánů podstatné jen to, že nebylo uposlechnuto jejich výzvy, aniž by byl dán prostor pro zjištění všech okolností daného případu. Z obsahu spisového materiálu lze zjistit, že skutkový stav průběhu dané silniční kontroly není zcela jasný, je zde řada nesrovnalostí časových, přičemž nebyly provedeny navržené důkazy, které by mohly řadu nesrovnalostí osvětlit a prokázat tak tvrzení stěžovatele, že nepovažoval silniční kontrolu za ukončenou.

Protože krajský soud nezrušil napadené rozhodnutí žalovaného, které nezrušilo nesrozumitelné a nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nemůže takové soudní rozhodnutí obstát především z důvodů § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Správní řízení před správními orgány obou stupňů v podstatě schválené rozhodnutím soudním, pak jen zcela jednoznačně preferuje formalistický přístup policie a správního orgánu k občanu tohoto státu v tom směru, že je dáována přednost postihu jednání občana při neuposlechnutí výzvy policisty, aniž by byly alespoň v nezbytné míře šetřeny okolnosti takového případu a dále možnost prokázat, že stěžovatel v okamžiku, kdy řídil motorové vozidlo vůbec pod vlivem alkoholu nebyl.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se necítí oprávněn k posuzování napadeného rozsudku krajského soudu a proto se omezil pouze na části dotýkající se jeho činnosti a odvolal se na obsah svého rozhodnutí a dále dodává.

Nelze se ztotožnit s názorem stěžovatele, jenž konstatuje, že změnou odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně došlo k porušení právních norem. Prvostupňové rozhodnutí správního orgánu sice dle odvolacího orgánu nenaplněovalo zcela dikci ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, avšak tato vada byla odstranitelná v průběhu odvolacího řízení, aniž by došlo k porušení práv účastníka řízení. Správní řád stanovuje proces odvolacího řízení v ustanoveních § 53 až 61, přičemž dle ustanovení § 59 odst. 2 je odvolací orgán povinen, jsou-li proto důvody, napadené rozhodnutí změnit, či zrušit, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. Stěžovatelem uváděný postup, tj. zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal k novému projednání a rozhodnutí, je v ustanovení § 59 odst. 3 citovaného zákona vázán zejména na důvody rychlosti nebo hospodárnosti, které jsou tedy v zákoně výslovně uvedeny. V daném případě však pro takovýto postup neexistovaly

důvody; neboť skutek obviněného byl dostatečným způsobem prokázán, správní orgán první instance soustředil před vydáním rozhodnutí dostatek důkazních materiálů, které oprávněně posoudil a správně aplikoval na příslušné právní předpisy. Důkazy, jež stěžovatel v průběhu prvoinstančního správního řízení navrhl, pak správní orgán provedl.

Je tedy zřejmé, že správní orgán druhého stupně měl v rámci odvolacího řízení dostatek podkladů jak k posouzení věci, tak k následnému rozhodnutí. Jelikož pak dospěl k závěru, že obsah odůvodnění rozhodnutí není svou obsažitelností plně v souladu s výše zmiňovaným ustanovením § 47 odst. 3, rozhodl se tuto vadu odstranit, a tudíž došlo ke změně napadeného rozhodnutí, přičemž rovněž rozhodl o změně výši obou uložených sankcí. Důvody pro takovýto postup pak řádně a dostatečně v rozhodnutí o odvolání odůvodnil.

Jak již bylo uvedeno, zákon o správním řízení výslovně umožňuje napadené rozhodnutí v odvolacím řízení změnit, přičemž před tímto rozhodnutím nedošlo k opatření žádného nového důkazního prostředku a odvolací orgán vycházel pouze ze stavu věci tak, jak s ní byl v průběhu přestupkového řízení před správním orgánem prvního stupně stěžovatel seznámen. Jelikož tedy nebyly provedeny nové důkazy, nenastaly nové skutečnosti apod., nelze považovat tvrzení stěžovatele, že si na sebe odvolací orgán vztáhl roli správního orgánu prvostupňového, a tím zbavil účastníka řízení možnosti dalšího přezkumu řádným opravným prostředkem, za relevantní.

Dále žalovaný dovozoval, že nemůže obstát závěr, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a zabýval se smyslem § 30 odst. 1 písm. b), bod 1 zákona o přestupcích. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a neshledal tuto stížnost důvodnou. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

V první řadě nelze dovodit, že by napadený rozsudek krajského soudu byl nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Z tohoto rozhodnutí lze dobře zjistit, v jaké věci a jak soud rozhodl, tj. že žalobu zamítl. Výrok rozsudku není vnitřně rozporný, z rozhodnutí je možné rozeznat, co je výrok a co je odůvodnění a kdo byl účastníkem řízení. Z odůvodnění rozsudku je pak zcela zřejmé, o jaké skutečnosti soud opřel své rozhodnutí a z jakých právních úvah přitom vycházel. Nemůže obstát tvrzení, že napadený rozsudek je „v podstatě“ nepřezkoumatelný pro svou obecnost „v části, kde je místo pro úvahy soudu“. Krajský soud se podrobně vypořádal (jak je zřejmé z obsáhlého odůvodnění napadeného rozsudku) se všemi podstatnými skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu, a to nejen jejich konstatováním, ale i zhodnocením po stránce

skutkové i právní a dospěl tak k jednoznačnému závěru, že skutková podstata § 30 odst. 1 písm. i), bod 1 byla naplněna, když bylo prokázáno, že stěžovatel při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo poškodit majetek (při řízení motorového vozidla), se odmítl podrobit dechové zkoušce. Důkazy v průběhu řízení před krajským soudem prováděny nebyly, když ostatně stěžovatel (resp. jeho zástupkyně) při jednání uvedl, že provedení takovýchto (dalších) důkazů nenavrhuje.

Nemůže obstát ani závěr, že stěžovateli byla ve správním řízení ve své podstatě odňata jedna instance, když žalovaný namísto zrušení rozhodnutí orgánu prvního stupně toto rozhodnutí změnil. V řízení o přestupcích (obdobně i v případě jiného správního trestání) není možná změna rozhodnutí správního orgánu prvního stupně především v případě, že by odvolací orgán opíral své rozhodnutí o postihu o jiný skutek než rozhodnutí vydané v prvním stupni. Obdobně je tomu i v případě, že rozhodnutí napadené odvoláním ve správním řízení by bylo nepřezkoumatelné pro nedostatečné vymezení skutku (kdy by tedy nebylo zřejmé, pro jaké protiprávní jednání byl příslušný účastník postižen).

O takovýto případ se však nejedná. Ve výroku citovaného rozhodnutí Městského úřadu ve Strakonici, odboru dopravy, je skutek jasně vymezen, když je zde uvedeno, že stěžovatel dne 27. 9. 2003 řídil osobní automobil zn. Peugeot Partner, ve Strakonici na křižovatce se silnicí III/1726, u letiště byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Na základě výzvy Policie ČR se odmítl podrobit orientační dechové zkoušce el. přístrojem Dräger. Žalovaný ve svém rozhodnutí stejný skutek jen podrobněji popsal. Navíc, tento skutek byl správními orgány obou stupňů i stejně kvalifikován, přičemž základní změna (pokud se týká výroku rozhodnutí) spočívá v tom, že žalovaný uložil stěžovateli nižší sankci. Za této situace, kdy žalovaný právem dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobněji vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi, když měl zato, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plně neodpovídá požadavkům § 47 odst. 3 správního řádu. Takovýto postup je plně v souladu i se zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení.

Ze všech těchto důvodů byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady řízení nad rámec běžných výdajů nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu